

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **Z. P.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Rozmánkem
sídlem Švédská 412/6, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2018, č. j. 45980/18/5200-10424-711507

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 13. 12. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2018, č. j. 45980/18/5200-10424-711507, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 20. 6. 2016, kterým bylo podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) zastaveno řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení. Žalovaný již o odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí jednou rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

12. 2016, které bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 22 Af 13/2017-23. Krajský soud v tomto rozsudku žalovanému uložil, aby se zabýval všemi podstatnými skutečnostmi pro určení jednoznačného závěru o tom, zda trestní řízení vůči žalobci bylo způsobilé stavět lhůtu pro stanovení daně žalobci, přičemž měl žalovaný vzít v úvahu také důvod, pro který byl vnesen s účinností od 1. 1. 2015 důvod další, a to trestní stíhání v souvislosti s daní a to, že v případě žalobce bylo vedeno trestní řízení přímo proti jeho osobě, nadto z podnětu samotného správce daně.

2. Žalovaný ve věci opětovně rozhodl napadeným rozhodnutím, které nejprve zaslal pouze insolvenčnímu správci, který žalobce o rozhodnutí neinformoval. S ohledem na své pochybení doručil žalovaný žalobci rozhodnutí až dne 18. 10. 2019 a až uvedeného dne nabylo právní moci.
3. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ve zcela chybném posouzení podmínek pro zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, dále v porušení § 1 odst. 2 daňového řádu a nesprávné aplikaci § 148 odst. 1 a 4 písm. b) daňového řádu. Žalovaný nesprávně hodnotil, zda byly v trestním řízení zjištěny nové skutečnosti nebo důkazy mající vliv na rozhodnutí o stanovení daně, které nemohl žalobce bez svého zavinění uplatnit již v dřívějším řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Podle žalovaného lhůta pro stanovení daně z příjmů fyzických osob za rok 2008 marně uplynula dne 31. 12. 2013. V napadeném rozhodnutí se zabýval posouzením, zda ve vztahu k tam uvedeným výpovědím svědků v rámci trestního řízení jde o novoty ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Zcela se vyhnul posouzení otázky, zda trestní řízení bylo s ohledem na obsah jednotlivých výpovědí způsobilé stavět lhůtu pro stanovení daně či nikoliv, jak mu bylo uloženo krajským soudem. Sám žalovaný v bodě [40] napadeného rozhodnutí konstatoval, že z pohledu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), je zásadní faktické vynaložení deklarovaného výdaje za deklarované plnění. V trestním řízení bylo na základě jednotlivých svědeckých výpovědí jednoznačně prokázáno, že fakturované práce byly provedeny prostřednictvím subdodavatele a tomuto byla za práce žalobcem vyplacena fakturovaná odměna. Aplikaci § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu odůvodňuje i to, že právě trestní řízení žalobci pomohlo unést nepřekonatelný a nezaviněný deficit vyvolaný podvodným jednáním jednatele firmy ABRATECH s. r. o. a dalších osob s ním spojených. Teprve po skončení trestního řízení tak mohl správce daně postupovat v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu. Žalobce dále v žalobě podrobně vymezil zjištění z výpovědí svědků slyšených v rámci předmětného trestního řízení.
4. Pro jednoznačný závěr o tom, zda trestní řízení vedené proti žalobci bylo způsobilé stavět lhůtu pro stanovení daně, nepostačuje nesprávné konstatování žalovaného, že v případě výpovědí svědků K., M., P., L. a P. se nejednalo o novoty. Je třeba nahlížet na trestní řízení jako celek; správce daně by měl blíže hodnotit obsah jednotlivých svědeckých výpovědí. Žalobce má za to, že pokud svědek, byť vyslechnutý již v nalézacím řízení, doplnil či rozvedl v trestním řízení svou výpověď, musí být i tato skutečnost považována za novotu ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Podle žalovaného žalobce pomíjí, že vůbec nedošlo k naplnění jím tvrzeného důvodu pro obnovu řízení a neopodstatněně se dovolává toho, že fakturované práce byly provedeny prostřednictvím subdodavatele. Žalovaný si je vědom závěrů, které vyplývají z trestního řízení, avšak zdůrazňuje, že ze skutečnosti, že žalobce

byl obžaloby zproštěn, nelze dovozovat oprávněnost výdajů. Z trestního řízení nevyplývaly skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit již dříve. Žalobce mohl v rámci daňového řízení navrhnout i provedení svědeckých výpovědí. Podle žalovaného nebylo jeho povinností v napadeném rozhodnutí hodnotit obsah jednotlivých svědeckých výpovědí, nýbrž posuzovat optikou existence nových skutečností a důkazů, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny v řízení již dříve.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 10. 5. 2016 k Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj návrh na obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Tento návrh byl dne 9. 6. 2016 k výzvě správce daně doplněn o totožný návrh podepsaný insolvenčním správcem dlužníka - žalobce. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2016 Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj zastavil řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení, a to dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro zastavení řízení byla aplikace § 243 odst. 2 daňového řádu, podle kterého ukončením přezkumného jednání se nalézací řízení týkající se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, zastavuje a dosud nepravomocné rozhodnutí nabývá právní moci. Správce daně dospěl k závěru, že pohledávka na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 a na DPH za zdaňovací období 1 – 4 čtvrtletí roku 2008, jakožto pohledávka, která není pohledávkou za podstatou, byla uplatněna správcem daně v insolvenčním řízení přihláškou a při přezkumném jednání nebyla popřena. Jelikož ukončením přezkumného jednání dne 13. 5. 2013 je nalézací řízení ze zákona zastaveno, nelze v řízení zahájeném návrhem žalobce pokračovat. K odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2016, z něhož vyplývá, že žalovaný shledal důvodnou odvolací námitku žalobce týkající se nesprávné aplikace § 243 odst. 2 daňového řádu, nicméně shledal jiný důvod pro zastavení řízení o návrhu žalobce, neboť podle žalovaného uplynuly k 31. 12. 2013 lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu, při aplikaci přechodného ustanovení § 264 daňového řádu. Toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 15. 5. 2018, č. j. 22 Af 13/2017-23. Proti tomuto rozsudku si žalovaný nepodal kasační stížnost.
7. Po vrácení věci žalovanému seznámil žalovaný žalobce (prostřednictvím insolvenčního správce Mgr. L. S.) dne 28. 8. 2018 se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení a dne 25. 10. 2018 vydal napadené rozhodnutí, které však nedoručil žalobci (resp. jeho právnímu zástupci), ale pouze insolvenčnímu správci. Na podkladě podání žalobce ze dne 30. 9. 2019 následně žalovaný doručil žalobci dne 18. 10. 2019 napadené rozhodnutí.
8. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný shledal pro posouzení nezbytnosti skutečností (otázky), která byla řešena v trestním řízení proti žalobci ve smyslu § 148 odst. 1 písm. b) daňového řádu, nezbytné vyhodnotit, zda byly v předmětném trestním řízení zjištěny nové skutečnosti nebo důkazy, které měly vliv na rozhodnutí o stanovení daně a které nemohl žalobce bez svého zavinění uplatnit již v dřívějším řízení. V tomto totiž žalobce spatřoval důvody pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Konstatoval, že v trestním řízení byly provedeny výslechy celkem 17 svědků, přičemž se jednalo o osoby, které pro žalobce v roce 2008 pracovaly nebo s ním byly s ohledem na obchodní spolupráci v kontaktu. Dospěl z toho k závěru, že je nesporné, že výpovědi těchto osob mohl žalobce navrhnout již v průběhu nalézacího

řízení. Nejedná se tedy o nové skutečnosti, které by byly z pohledu nalézacího řízení nové a které by byly nezbytné pro správné zjištění a stanovení daně. Žalovaný pak výslovně uzavřel, že při posuzování lhůty pro stanovení daně a vlivu trestního řízení na její běh vycházel z východisek založených ustanovením § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu a zaměřil se nejprve na osvědčení toho, zda byly v trestním řízení zjištěny nové skutečnosti či důkazy, které žalobce nemohl uplatnit v původním řízení již dříve. Následně identifikoval zjišťované skutečnosti u některých svědků (5 ze 17 slyšených v trestním řízení) a dospěl k závěru, že skutečnosti zjištěné z jejich výpovědí nepředstavují novotu. Podle žalovaného neexistovaly v průběhu nalézacího řízení žádné objektivní překážky, které by navržení svědeckých výpovědí k prokázání jím tvrzených skutečností bránily. Bez dalšího pak dospěl k opětovnému závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

9. Krajský soud z insolvenčního rejstříku (veřejně přístupného na isir.justice.cz) ověřil, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 2. 2013 byl zjištěn úpadek dlužníka – žalobce a usnesením ze dne 22. 5. 2013, obě pod sp. zn. KSOS 33 INS 27255 / 2012 byl na majetek žalobce prohlášen konkurs, který i nadále trvá ke dni vydání tohoto rozsudku.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud předesílá, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 4. 2020, č. j. 22 Af 62/2019-44. Tento rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Afs 159/2020-39. V tomto rozsudku kasační soud dospěl k následujícím závěrům:

„Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně připomíná, že trestní a daňové řízení jsou řízeními zcela odlišnými, ať už co do předmětu nebo okruhu účastníků. Trestní řízení a řízení daňové, respektive jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti de iure ani de facto. Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Pro výsledek daňového řízení není totiž rozhodující skutečnost, že žalobce spáchal či nespáchal nějaký trestný čin (rozsudek ze dne 30. 11. 2009, č. j. 8 Afs 86/2008-95; rozsudek ze dne 25. 4. 2012, č. j. 2 Afs 33/2011-78).

Z právě uvedeného vyplývá, že probíhající trestní řízení ve věci krácení daně ohledně stejných obchodních transakcí zásadně nestaví lhůtu pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Výsledek trestního řízení není podstatný a ani nezbytný pro správné stanovení daně. V praxi je naopak poměrně časté, že výsledek trestního a daňového řízení bude pro daňový subjekt odlišný. V daňovém řízení není podstatná otázka viny a důkazní břemeno leží na daňovém subjektu. Pro daňové řízení není relevantní, zda došlo k podvodu, či nikoliv. Je to daňový subjekt, který musí prokázat, že splňuje zákonné podmínky pro odpočet DPH, či pro uznání výdajů v rámci daně z příjmů. Probíhající trestní řízení by lhůtu pro stanovení daně podle tohoto ustanovení stávalo, pouze pokud by v trestním řízení byly projednávány okolnosti, které jsou nezbytné pro správné stanovení daně, tedy takové, bez kterých daň nelze správně stanovit.

Krajský soud se v napadeném rozsudku však nijak nezabýval otázkou, zda v trestním řízení byly takové okolnosti projednávány. Vyšel z názoru, že jestliže byly v trestním řízení zjišťovány

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

skutečnosti, které se zjevně týkaly přijatých i dodaných plnění žalobce ve vztahu k dani z příjmů žalobce za zdaňovací období roku 2008, byl jednoznačně naplněn důvod pro stavení lhůty ke stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, a to vedením trestního řízení před soudem. Nejvyšší správní soud tento závěr považuje za příliš paušalizující a nesprávný. Jak vyplývá z výše uvedeného, nestačí, že trestní řízení se pouze týká konkrétních plnění, která byla předmětem daňového řízení. Tato kasační námitka je tedy důvodná.

Na druhou stranu Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s názorem stěžovatele, že podmínka „nezbytnosti“ ve vztahu k probíhajícímu trestnímu řízení se odvíjí od skutečnosti, zda z trestního řízení vyplynuly takové okolnosti, které jsou podstatné pro správné stanovení daně. Otázku, zda se v dané věci z důvodu probíhajícího trestního řízení stavila lhůta pro stanovení daně, nelze hodnotit až ex post na konci trestního řízení. Smyslem prekluzivní lhůty pro stanovení daně je zajistit právní jistotu (viz např. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 18/14 ze dne 15. 9. 2015, bod 36). Takový výklad by otázku uplynutí prekluzivní lhůty činil po dlouhou nejistotu. Trestní řízení může trvat i mnoho let. Daňové subjekty i finanční orgány by byly zcela v nejistotě, zda lhůta pro stanovení daně již uplynula, či nikoliv. To by záleželo až na posouzení finančních orgánů po skončení trestního řízení, zda v trestním řízení bylo zjištěno něco zásadního pro správné určení daně. Takový výklad by byl zcela proti smyslu prekluzivní lhůty, která má právě do věci vnést jistotu.

I judikatura Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že institutem prekluze je zdůrazněna ochrana právní jistoty a zachování statu quo i oproti zásadě správného stanovení daně. Pokud uběhla lhůta pro stanovení daně, nelze v daňovém řízení již výši daně změnit, a to ani s odkazem na základní zásadu správy daní vyjádřenou v § 1 odst. 2 daňového řádu, tedy správné zjištění a stanovení daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2009, č. j. 7 Afs 4/2008 - 64).

Stěžovatel také zpochybňuje aplikaci § 148 odst. 4 písm. c) krajským soudem. Podle tohoto ustanovení lhůta pro stanovení daně neběží po dobu trestního stíhání pro daňový trestný čin související s touto daní.

Nové písmeno c) bylo do § 148 odst. 4 daňového řádu vloženo zákonem č. 267/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015. Toto nové ustanovení nelze použít na případ žalobce, neboť lhůta pro stanovení daně uplynula již dne 31. 12. 2013. Nově zavedený důvod pro stavení lhůty se tedy nemohl uplatnit, protože již neběžela žádná lhůta, kterou by bylo možno stavit.

Nejvyšší správní soud se však nedomnívá, že by v tomto ohledu krajský soud pochybil. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by krajský soud toto ustanovení aplikoval na případ žalobce. Krajský soud k němu pouze „přihlédl“ při výkladu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Jak uvedeno výše, krajský soud však při výkladu tohoto ustanovení pochybil, protože je fakticky vyložil tak, že by nebyl rozdíl mezi tímto ustanovením a nově vloženým písm. c). Podle názoru krajského soudu by každé trestní řízení fakticky stavilo lhůtu již podle písm. b) tohoto ustanovení.

Skutečnost, že zákonodárce považoval za nutné přijmout novelu daňového řádu a upravit nový, speciální důvod pro stavení lhůty pro stanovení daně (vedení trestního stíhání pro daňový trestný čin související s daní), je naopak argumentem pro závěr, že § 148 odst. 4 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

daňového řádu neumožňuje výklad, který by měl obdobný účinek. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb., toto nové ustanovení bylo do daňového řádu vloženo právě proto, že probíhající trestní řízení do té doby zásadně lhůtu pro stanovení daně nestavilo.

Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky. Proto napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán nyní vysloveným právním názorem (§ 110 soudního řádu správního). Ten lze vyložit tak, že probíhající trestní řízení lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) zásadně nestaví. Probíhající trestní řízení lhůtu pro stanovení daně podle tohoto ustanovení staví, pouze pokud v trestním řízení byly projednávány okolnosti, bez kterých nelze daň správně stanovit (zdůrazněno krajským soudem). Je na krajském soudu, aby posoudil, zda tato výjimečná situace nastala v právě projednávaném případě.

11. Krajský soud, vázán právním názorem vysloveným kasačním soudem ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Předně považuje krajský soud za potřebné opětovně zdůraznit, že ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správce daně již jednou rozhodoval, když rozsudkem ze dne 15. 5. 2018, č. j. 22 Af 13/2017-23 zrušil původní rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závaznými pokyny a závazným právním názorem. Nyní přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na uvedený rozsudek podepsaného soudu.
13. Pro postup žalovaného v řízení po zrušujícím rozsudku ze dne 15. 5. 2018 je namístě zdůraznit, že napadené rozhodnutí přezkoumávalo rozhodnutí prvostupňového správce daně, kterým bylo zastaveno řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu; tedy, prvostupňovým rozhodnutím nebyly řešeny otázky věcného posouzení návrhu žalobce, nýbrž pouze to, že návrh nelze věcně projednat (nadto správce daně prvního stupně učinil svůj závěr v rozporu s právní úpravou). Žalovaný v prvním odvolacím rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí o zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu ob stojí, avšak z jiných důvodů, než na základě kterých tak učinil prvostupňový správce daně, a sice proto, že podle žalovaného již uplynula lhůta pro stanovení daně, a to dne 31. 12. 2013.
14. Za situace, kdy je krajský soud vázán právním názorem, že probíhající trestní řízení lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) zásadně nestaví, přičemž ke stavení lhůty by došlo pouze tehdy, pokud byly v trestním řízení projednávány okolnosti, bez kterých nelze daň správně stanovit, zaměřil se krajský soud na přezkum napadeného rozhodnutí právě uvedenou optikou, tedy, zda z napadeného rozhodnutí lze učinit závěr, že v trestním řízení takové okolnosti byly, resp. nebyly projednávány.
15. V tomto směru je tudíž nutné hodnotit závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v trestním řízení byly provedeny výslechy celkem 17 svědků, přičemž se jednalo o osoby, které pro žalobce v roce 2008 pracovaly nebo s ním byly s ohledem na

obchodní spolupráci v kontaktu. Z uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že je nesporné, že výpovědi těchto osob mohl žalobce navrhnout již v průběhu nalézacího řízení a nejedná se o nové skutečnosti, které by byly z pohledu nalézacího řízení nové a které by byly nezbytné pro správné zjištění a stanovení daně. Žalovaný pak výslovně uzavřel, že při posuzování lhůty pro stanovení daně a vlivu trestního řízení na její běh vycházel z východisek založených ustanovením § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu a zaměřil se nejprve na osvědčení toho, zda byly v trestním řízení zjištěny nové skutečnosti či důkazy, které žalobce nemohl uplatnit v původním řízení již dříve. Následně identifikoval zjišťované skutečnosti u některých svědků (5 ze 17 slyšených v trestním řízení) a dospěl k závěru, že skutečnosti zjištěné z jejich výpovědí nepředstavují novotu.

16. Byť žalovaný posuzoval existenci okolností projednávaných v trestním řízení z pohledu existence novot a jejich možnosti uplatnění ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, lze z napadeného rozhodnutí učinit závěr, že podle žalovaného nebyly v trestním řízení projednávány takové okolnosti, které by byly nezbytné pro správné zjištění a stanovení daně. S tímto závěrem se krajský soud ve výsledku ztotožnil. Optikou shora uvedené judikatury a závěrů kasačního soudu totiž okolnosti týkající se výslechu svědků, tak jak byly popsány žalovaným v napadeném rozhodnutí zejm. v bodech [34] - [38], nejsou okolnostmi, bez kterých by nebylo možno zjistit a stanovit daň. Krajský soud neshledal, že by některá z okolností zjištěná a popsaná žalovaným v napadeném rozhodnutí byla tak výjimečnou, že by bez jejího projednání nebylo možno daň vůbec řádně stanovit. Ostatně, takovou okolnost netvrdil ani sám žalobce. Neobstojí v tomto smyslu tudíž námitka žalobce, že je třeba nahlížet na trestní řízení jako celek a že správce daně by měl blíže hodnotit obsah jednotlivých svědeckých výpovědí.
17. Za uvedené situace krajský soud neshledal žalobní námitky důvodné.

Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud s ohledem na uvedené žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Ostrava 15. prosince 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu